

KORTPROSA

(1)

Esam Abou-El Magd

Rus

I ugevis har der ikke været nogen fremskridt her. Jeg ligger på min sofa og har intet sted, hvor jeg har forpligtelser. For teksten på bordet ved vinduet har ikke ændret sig: „Vær venlig at have lidt tålmodighed. Vi vil behandle din ansøgning hurtigst muligt og træffe en beslutning.“

Da jeg havde indsendt mine papirer lige efter min ankomst til Heidelberg, troede jeg, at det kun ville tage et par dage, før mit studie begyndte. På universitetet, tænkte jeg, ville jeg hurtigt kunne indhente den tabte tid. Men det eneste, der viser, at jeg virkelig er her, er disse få linjer fra universitetssekretariatet.

I weekenderne går lystigt larmende førsteårsstuderende forbi under mit vindue – introduktionsugen er blevet til introduktionsmåneder. Alle har en øl i hånden. Det kender jeg også fra Danmark. Men desværre kan jeg slet ikke lide øl, jeg er heller ikke dansker, jeg er ikke engang fra EU, selvom jeg boede i Aarhus i Danmark i årevis. Det ville sikkert have været nemmere at komme ind på universitetet der, men jeg ville absolut til Heidelberg for at studere »tysk romantik«. Hvorfor egentlig? Ja, hvorfor egentlig. Jeg er irriteret over mig selv. Endnu en gang ville

jeg sætte mit hoved igennem og rive mure ned, men prellede fuldstændig af på dem. Og min hjerne er som grød af alle de cigaretter, jeg ryger. Samtidig bliver mine penge, som jeg har passet nøje på siden min ankomst, færre og færre. At gå ud var ikke en mulighed. Ventetid. Ventetid.

Men dette værelse her er ikke ligefrem hyggeligt i december. Radiatoren når, hvis det er en god dag, op på omkring 17 grader. Derfor ligger jeg for det meste under et tæppe på sofaen. Ligesom nu.

Klokken er 20.32 ifølge min mobil. Fredag. Jeg rejser mig og går hen til vinduet. Nedenfor strømmer der en hel masse mennesker gennem gågaden, tilsyneladende i rigtig godt humør. Måske er nogle af dem på vej til den underjordiske pub med den gode musik. Nogle gange er jeg blevet stående, når jeg er gået forbi der, og har set studerende storme ned ad trappen eller vakle op ad den. Oftest var det grupper, der holdt hinanden i hånden eller omfavnede hinanden, hvorfor jeg aldrig alene turde nærme mig trappen.

Langt væk drejer nogle af de studerende faktisk ind om hjørnet, hvor vejen fører direkte til pubben. Jeg vender mig om og går som fjernstyret ind på badeværelset, bøjer mig ned og rækker hånden bag den lille hylde, hvorfra jeg trækker en brysttaske frem. Jeg åbner den og tager 50 euro ud. Jeg står foran spejlet, og mit spejlbillede nikker til mig.

Efter at have puttet pengene i pungen går jeg tilbage til værelset, tager min yndlingstrøje og en ren T-shirt ud af skabet. Kort efter har jeg fået sko og jakke på, og pludselig er jeg en del af strømmen af lystigt larmende førsteårsstuderende fra Heidelberg.

Snart nærmer jeg mig pubben og bliver i et par øjeblikke langsommere, mere forsigtig, mere eftertænksom, men så står jeg ved trappen. Og tager de første trin.

Da jeg åbner døren, skyller en bølge af sprudlende livsenergi over mig. Musik, folk danser, fra venstre mod højre trækker det folkene, og tilbage igen. Jeg ved ikke lige med det samme, hvor jeg skal bevæge mig hen, men opdager lidt ledig plads ved baren. Da jeg kommer derhen, bliver jeg straks venligt modtaget.

- En øl?

- Hvilke sorter er der?

- Hundredvis!

- Så tager jeg... en fra regionen.

- Så har vi »Weihnachtsbräu«. Den er dog stærkere end en almindelig øl.

- Ja, okay!

Lidt senere står jeg med en flaske fra Badische Brauerei, grundlagt i 1889, og et stort glas foran mig. Jeg skænker op og tager en slurk af den brunlige, tykke, men søde væsk. Den smager næsten som en dessert, så jeg lader

straks endnu en slurk glide ned ad halsen. Allerede begynder jeg også at bevæge min krop til musikken og vender mig med glasset i hånden mod mængden. En smuk pige går forbi mig og skåler med mig. Igen tager jeg en slurk – Wow, hun var smuk. Og jeg bemærker, at min kropstemperatur er steget, og at jeg får det varmt. Jeg stiller glasset på disken og hænger min jakke over barstolen. Kun et par meter længere væk står den studerende nu – og jeg har det godt! Men jeg har det endnu varmere. Jeg drikker mit glas i én slurk og fylder det op, indtil flasken er tom.

- Nå, du kan da virkelig drikke!

hører jeg en stemme bag mig. Jeg vender mig om igen, og et krøllet hoved med et glas ved læberne bevæger sig i takt.

- Jeg drikker egentlig slet ikke øl.

- Ja, præcis...

- Nej, virkelig. Men det smager overraskende godt.

- Så skal du da smage det, jeg har her!

Og hun holder sugerøret fra sin cocktail op foran min næse. Så tager jeg en kraftig slurk. Wow, det er stærkt. Jeg ryster mig.

- Det sker kun ved den første slurk. Bagefter glider det bare sååå ned.
- Og hvad hedder det?
- »Til den næste morgen«

Sikke et fedt navn, tænker jeg.

- Kom, tag endnu en slurk.
- Men så er din cocktail jo snart tom...
- Bare rolig, jeg bestiller alligevel nye til dig og mig. Ved du godt, at du har en sød accent?

Og så maser hun sig forbi mig hen til baren. Jeg synes også, at hun har en meget sympatisk stemme, men det ville jeg aldrig sige så direkte. Og så har hun et sjovt, muntert ansigt oven i købet. Jeg drikker hurtigt min øl og stiller den lidt til side.

Jeg mærker, at jeg er nødt til at smide min trøje for ikke at koge over. Hendes krøller er så fyldige, at hendes ansigt er helt skjult bag dem. Og et øjeblik spekulerer jeg på, hvor jeg er, og hvad der foregår her. Men så vender hun sig allerede mod mig med to glas i hånden:

- Kommer du med?

Selvfølgelig, tænker og siger jeg. Hun går foran mig gennem mængden, og jeg følger efter hende hen til et bord med mindst ti unge mennesker.

- Hvem har du da med i slæb?
- Det er ... en sværvægter!
- Nej...!
- Jo! Og han har en fantastisk accent!
- Så skål!
- Skål!

Igen tager jeg en tår af denne stærke drink. Selvom jeg ikke tåler ret meget og drikker ret lidt, faktisk næsten aldrig. Alligevel råber jeg: Skål! til hele selskabet. Og alle løfter deres glas og smiler til mig. Ingen sætter sit glas ned med det samme, nej, alle tager først en stor slurk.

- »Skål, accent!« råber en pludselig.

Og jeg skåler tilbage, mens jeg nu sikkert smiler fra øre til øre:

- Lækkert, det her »Til den næste morgen«!
- »Jeg hedder forresten Ivette,« siger pigen med krøllerne.
- »Og vi studerer alle sammen farmaci. Kom, jeg sidder der.«

Og hun peger på sin tomme stol og trækker mig med derhen. Fra nabobordet snupper Ivette endnu en stol, tager fat i mine skuldre og sætter mig forsigtigt på min plads.

- Ivette – en plet!

slipper det ud over mine læber. Og hun smiler til mig, som om hun forstår den dumme vittighed:

- Og du, har du et bedre navn?

- Ronaldo. Ligesom den idiotiske fodboldspiller.

- Ronaldo-Omstaldo!

Og hun griner, så hendes snehvide, jævne tænder alle sammen blinker. Og pludselig bliver jeg intimideret af denne skønhed.

- Fantastiske... tænder... ikke? Sådan som du stirrer på dem.

- Der går da intet forbi dig. Skål, Ivette!

- Skål, Omstaldo!

Pludselig griber nogen mig under armen fra den anden side, tager mig under armen, og straks vugger hele bordet i takt til musikken. Hele tiden svinger Ivettes hår forsigtigt mod min hals, så hendes duft omfavner mig fuldstændigt.

Så kommer der nogen med et bakke med snaps, som stiller den på bordet. Alle tager et glas, Ivette giver mig mit og stråler mod mig:

- Skål, alle sammen!

Så tømmer jeg glasset i én slurk, ligesom alle de andre.

- Omstaldo, har du planer for i nat?

- Nej, der er intet, der venter på mig.

- Så foreslår jeg, at vi omstaldo rykker videre tit et andet sted.

Det kunne jeg da umuligt have noget imod...